

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/49/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2218011832
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2218011832.5

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Mgr. Martina Floriša, PhD., v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h/ Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Dunajská Streda a poškodeného C. D. proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 04.12.2024, č.k. 18T/91/2018-517, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.03.2026 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Dunajská Streda a poškodeného C. D., nar. XX.XX.XXXX, zamieta.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Dunajská Streda (ďalej aj len ako „okresný súd“) v predmetnej trestnej veci oslobodil obžalovaného A. B. (ďalej aj len ako „obžalovaný“) podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku spod obžaloby, ktorá bola na neho podaná za prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

dňa 14. mája 2015 v čase o 9:10 hod. pred rodinným domom č. XX v obci E. F. v okrese Dunajská Streda, viedol po ceste III. triedy č. 1432, v smere z Dunajskej Stredy osobné motorové vozidlo zn. Škoda Superb evidenčného čísla G., kde v km 2,0, pri odbočovaní vľavo mimo cestu, kde mienil v rozpore S ustanoveným § 23 ods. 1 z. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov s osobným motorovým vozidlom zastaviť v protismere jazdy nedalprednosť v jazde oprotiidúcemu motocyklu značky Honda PCX, vedenému poškodeným C. D., čím porušil ustanovenie § 19 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, v dôsledku čoho poškodený C. D. i napriek intenzívnemu brzdeniu nevedel zrážke zabrániť a prednou časťou motocykla narazil do pravej strany osobného motorového vozidla Škoda Superb evidenčného čísla G., poškodený C. D. utrpel v dôsledku dopravnej nehody nasledovné zranenia: polytraumu (úraz viacerých orgánových systémov) poškodenie dôležitého orgánu - mozgu, spočívajúce v difúznom opuchu mozgu, otrase mozgu a jemnom SAH obojstranne F-T vpravo, ďalej zlomeninu jarmovočelustného, jarmovočelového, čelustnočelového a čelovonosového šva bez posunu, zlomeninu dolnej, strednej a zadnej steny očnice vpravo, zlomeninu (trhlinu) jarmového oblúka vpravo s posunom, zlomeninu nosových kostičiek vpravo, zakrvácame do čelustných, do čelových, do čuchových dutín (prínosové dutiny) obojstranne, vzduch v pravej očnici, opuch horného a dolného viečka vpravo, zlomeninu tela kosti stehennej vľavo s posunutím, sinistorotáciu C2 so sublúxiou a posunom C2 (minimálna) a početné tržné rany tváre, ktoré si vyžiadali liečbu v trvaní od 14.05.2015 do 03.11.2015, počas ktorej po dobu ôsmich týždňov závažne ovplyvňovali obvyklý spôsob jeho života, pretože skutok nie je trestným činom.

2. Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie prokurátor, ktoré následne písomne odôvodnil tým, že (citácia):

„S rozhodnutím súdu I. stupňa, ktorým obžalovaného podľa § 285 písm. b) Tr. zák. oslobodil spod obžaloby nemožno súhlasiť predovšetkým z troch nasledovných dôvodov.

I. Krajský súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 5To/15/2023 z 24.08.2023 (ďalej len „uznesenie“) výslovne uvádza, že vcelom rozsahu akceptuje odvolanie prokurátora zo 07.11.2022 (ďalej len „odvolanie“), v ktorom bola okrem iného okrem iného (okrem námietky k obsahu písomného vyhotovenia rozsudku pre jeho neúplnosť, nejasnosť jeho odôvodnenia, jeho vnútornú rozpornosť a v dôsledku toho jeho nepreskúmateľnosť) namietaná i neúplnosť znaleckého posudku č. 125/2021 vypracovaného Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline (ďalej len „znalecký posudok ústavu“). Krajský súd preto v závere odôvodnenia súdu uložil, aby sa po vrátení veci dôsledne riadil zásadou požiadavky náležitého zistenia skutkového stavu veci, tak aby bez dôvodných pochybností bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť, bez toho aby skutkové zistenia súdu prvého stupňa vzbudzovali pochybnosti o ich správnosti a aby sa v súvislosti s tým riadne vysporiadal s okolnosťami, na ktoré poukázal prokurátor vo svojom odvolaní.

Súčasne podľa § 276 ods. 1 Tr. por., ktorý možno na vzniknutú situáciu, tak vzhľadom na právny názor odvolacieho súdu vyjadrený v odôvodnení uznesenia, ako aj na obsah odvolania, analogicky aplikovať, a podľa ktorého ak súd so zreteľom na záverečné reči alebo pri záverečnej porade zistí, že treba ešte niektorú okolnosť objasniť, rozhodne uznesením, že dokazovanie bude doplnené, a v hlavnom pojednávaní pokračuje.

Zo znenia označeného ustanovenia Trestného poriadku jednoznačne vyplýva, že v prípade, ak sú pre jeho aplikáciu splnené podmienky, nie je len možnosťou ale výslovnou povinnosťou súdu doplnenie dokazovania priamo zabezpečiť. Súd však v ďalšom konaní, hoci mu bol z obsahu odvolania obsah namietaných nedostatkov znaleckého posudku ústavu známy, v ďalšom konaní doplnenie znaleckého posudku ústavu nezabezpečil a s obsahom námietok prokurátora sa v odôvodnení rozsudku vysporiadal iba konštatovaniami arbitrárneho charakteru v znení, citujem: „...K námietkam prokurátora prezentovaným v podanom odvolaní konajúci súd uvádza, že tieto vyhodnotil ako nedôvodné...“ a „...K námietke prokurátora k znaleckému posudku súd uvádza, že znalecký posudok znaleckého ústavu fundovane zodpovedal položené otázky s tým, že po vypočutí znalca k záverom predmetného posudku žiadna zo strán, vrátane prokuratúry, nenavrhol doplnenie znaleckého posudku, a to ani potom, ako bola vec vrátená odvolacím súdom súdu prvej inštancie, aby bola predmetná vec v potrebnom rozsahu znova prejednaná a rozhodnutá...“

Po rozhodnutí krajského súdu o vrátení veci na jej opätovné prejednanie a rozhodnutie, tak i napriek v uznesení vyjadrenému názoru krajského súdu o potrebe naplnenia požiadavky náležitého zistenia skutkového stavu veci v ďalšom konaní, k vykonaniu ďalšieho dokazovania súdom nedošlo.

Znaleckému posudku ústavu preto možno opätovne vytknúť jeho neúplnosť spočívajúcu v tom, že variant A priebehu dopravnej nehody nebol vypracovaný aj vo vzťahu k hornej hranici rýchlosti motocykla vedeného poškodeným (83 km/h).

Rovnako je tiež potrebné namietnuť, že žiaden z variantov (A, B a ani C) nebol vypracovaný vo forme dvoch podvariantov berúcich, v prípade 1. podvariantu, do úvahy existenciu/prítomnosť osobného motorového vozidla, ktoré malo (výlučne však iba podľa výpovede obžalovaného) v čase krátko pred dopravnou nehodou jazdiť v protismere pred motocyklom vedeným poškodeným a ktorému mal dať obvinený prednosť a v prípade 2. podvariantu, jeho neexistenciu / neprítomnosť (čo vyplýva z výpovedí poškodeného). Znalec sa takisto v rámci jednotlivých variantov v dostatočnom rozsahu nezaoberal podstatnou (zásadnou) okolnosťou spočívajúcou v tom, či obžalovaný mohol (mal možnosť) spozorovať (zbadáť) poškodeného vedúceho motocykel v protismernom jazdnom pruhu, a to v čase krátko pred začiatkom výkonu odbočovacieho manévru, prípadne v takom v čase po jeho začatí, kedy mohol s vozidlom zastaviť (odbočovací manéver prerušiť) tak aby k fyzickému stretu (zrážke) vozidiel nemuselo nevyhnutne dôjsť.

K uvedeným skutočnostiam navyše uvádzam, že podľa zaužívanej právnej praxe je zistenie výhľadových podmienok možné na ceste vykonať spravidla výlučne formou vyšetrovacieho pokusu, pričom v takom prípade nie je možné znalcovi uložiť, aby toto zistenie vykonal sám (R 42/1988), úlohu znalca je pritom potrebné určiť tak, aby bola dôsledne obmedzená na objasnenie skutočnosti, na ktorú sú potrebné odborné znalosti, znalci preto nemožno určiť úlohu zaobstaráť dôkazné prostriedky na účely trestného konania (R 45/1 967).

Z obsahu znaleckého posudku spoločnosti Expert Group, k.s., Bratislava č. 5/2019 z 31.01.2019, vypracovaného na základe objednávky obhajoby (ďalej len „znalecký posudok“) však vyplýva, že znalec, ako to vyplýva zo snímku označeného ako obrázok 21 na str. č. 29 posudku az jeho popisu, za účelom zistenia výhľadových podmienok, vykonal v rámci znaleckého skúmania obhliadku miesta dopravnej nehody.

Z obsahu znaleckého posudku ústavu ďalej vyplýva, že fotodokumentácia z označeného úkonu (z obhliadky miesta dopravnej nehody vykonanej znalcom spoločnosti Expert Group, k.s., Bratislava za účelom zistenia výhľadových podmienok) bola jedným z podkladov využitých v Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline v rámci znaleckého skúmania a následného spracovania posudku, o čom bezpochyby svedčí totožný snímok (obrázok) na str. č. 38 označený č. 20.

Na podklade vyššie uvedených skutočností možno preto vysloviť dôvodné pochybnosti nielen o úplnosti znaleckého posudku ústavu ale i o zákonnosti oboch posudkov (znaleckého posudku a znaleckého posudku ústavu) ako takých.

V prípade ak by sa však odvolací súd vyššie uvedenými námietkami nestotožnil a znalecký posudok ústavu by vyhodnotil ako zákonný a vyhotovený v dostatočnom (potrebnom) rozsahu, poukazujem na jeho obsah a závery, z ktorých vyplýva, že technickou príčinou predmetnej dopravnej nehody ustálenou vo forme troch variant (varianty A, B, C) bola pri všetkých variantoch nesprávna technika jazdy vodiča vozidla Škoda (ďalej len „obžalovaný“).

Pri variante A, ktorý počítal s rýchlosťou motocykla 74 km/h, resp. s rýchlosťou tvrdenou poškodeným - 50 km/h, bola podľa záverov posudku technickou príčinou dopravnej nehody nesprávna technika jazdy obžalovaného, ktorý vykonal odbočovanie vľavo takým spôsobom, že nedošlo k daniu prednosti vjazde vodičovi motocykla (ďalej len „poškodený“) a to tak vo vzťahu k jeho skutočnej rýchlosti, ako aj k rýchlosti 50 km/h. Technika jazdy obžalovaného bola súčasne tým prvkom nehodového deja, v dôsledku ktorého došlo k vzniku kolíznej situácie a nesprávna technika jazdy poškodeného bola prvkom nehodového deja, v dôsledku ktorého poškodený nehode nezabránil.

Pri variantoch B a C, ktoré počítali s rýchlosťou motocykla vedeného poškodeným približne 83 km/h, bola v záveroch posudku technická príčina nehody vyhodnocovaná v závislosti od toho, či obžalovaný mal alebo nemal povinnosť predpokladať, že sa oproti nemu môže pohybovať iný účastník premávky s nesprávnou technikou jazdy.

Označená otázka je otázkou právnou a vzhľadom na rozhodovacia činnosť súdov je možné vysloviť, že obžalovaný mal povinnosť predpokladať, že oproti sa môže pohybovať iný účastník premávky s nesprávnou technikou jazdy, a preto pri variantoch B a C platí, že technickou príčinou dopravnej nehody bola súčinnosť nesprávnej techniky jazdy obžalovaného vykonávajúceho odbočovanie takým spôsobom, že nedal prednosť v jazde poškodenému pri rýchlosti cca 83 km/h a nesprávnej techniky jazdy poškodeného jazdiaceho rýchlosťou vyššou ako maximálne dovolenou.

Aj pri variantoch B a C tak bola nesprávna technika jazdy obžalovaného tým prvkom nehodového deja, v dôsledku ktorého došlo ku vzniku kolíznej situácie a nesprávna technika jazdy poškodeného prvkom nehodového deja, v dôsledku ktorého dopravnej nehode nezabránil.

Znaleckým dokazovaním tak bolo nepochybné preukázané, že nesprávna technika jazdy obžalovaného bola v príčinnej súvislosti so vzniknutým následkom, čo je pre posúdenie jeho viny rozhodujúce, a ani preukázané spoluzavinenie poškodeného nemá a nemôže mať za následok nevinu obžalovaného.

II. Súd v súvislosti s jeho záverom (úvahou), že vykonaným dokazovaním nebolo u obžalovaného dokázané zavinenie vo forme nevedomej nedbanlivosti priamo poukázal na princíp tzv. „obmedzenej dôvery“.

Súd, v súvislosti s aplikáciou princípu tzv. „obmedzenej dôvery“, uviedol v odôvodnení rozsudku nasledovné, citujem: „Vzhľadom na uvedené je v prípade obžalovaného potrebné aplikovať tzv. princíp odvodenej dôvery, ktorý spočíva v dôvere účastníkov cestnej premávky voči ostatným účastníkom cestnej premávky, že títo dodržiavajú predpisy. Od účastníkov cestnej premávky nemožno v dobrej viere žiadať, aby pri riešení dopravných situácií (napr. dávanie prednosti v jazde) vopred počítali s tým, že iný účastník porušuje pravidlá cestnej premávky napr. jazdou, ktorou zreteľne prekračuje maximálne povolenú rýchlosť...“.

Princíp obmedzenej dôvery pritom určuje, aby aj vodič rešpektujúci dopravné predpisy adekvátne reagoval na porušenia pravidiel cestnej premávky zo strany iného účastníka cestnej premávky, ktoré vníma. A to tak, aby minimalizoval, prípadne sa úplne vyhol kolíznej situácii. Kolíznej situácii sa môže vyhnúť tak, že spomalí, zastaví vozidlo, či inak reaguje na porušenie pravidiel cestnej premávky zo strany iných účastníkov. Práve z tohto dôvodu možno hovoriť o obmedzenom princípe dôvery. Obmedzenie môže vyplývať z konkrétnej kolíznej dopravnej situácie, na ktorú je povinnosť reagovať.

Konanie poškodeného, ktoré je zjavne v rozpore s pravidlami cestnej premávky (napr. prekročená rýchlosť, alkohol) tak automaticky nevyklučuje trestnoprávnu zodpovednosť vodiča motorového vozidla, ktorý sám porušuje pravidlá cestnej premávky.

Podľa § 23 ods. 1 veta prvá zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v platnom znení vodič smie zastaviť a stáť len vpravo v smere jazdy v jednom rade a rovnobežne s okrajom cesty, čo najbližšie k okraju cesty a na jednosmernej ceste vpravo i vľavo.

Podľa § 25 ods. 1 písm. s) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v platnom znení vodič nesmie zastaviť a stáť na cestnej zeleni a inej verejne prístupnej zeleni, na ostrovčekoch a deliacich pásoch, ak to nie je dovolené dopravnou značkou.

Z fotodokumentácie vykonanej v rámci miesta obhliadky miesta dopravnej nehody vyplýva, že konečná poloha osobného motorového vozidla vedeného obvineným bez akýchkoľvek pochybností nasvedčuje tomu, že obvinený manévrom vykonávaným v čase dopravnej nehody porušoval buď ustanovenie § 23 ods. 1 veta prvá zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, alebo ustanovenie § 25 ods. 1 písm. s) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, keďže (hoci mohol s vozidlom bez obmedzenia zastaviť či stáť v smere jazdy) mienil s vozidlom zastaviť, či stáť buď v protismernom jazdnom pruhu, alebo na verejne prístupnej (cestnej) zeleni (nachádzajúcej na parcele registra „C“ č. 690/1 v katastrálnom území E. F. pred oplotením pozemku priliehajúceho k rodinného domu súpisného čísla XX, nachádzajúcich sa parcele registra „C“ č. 630 v katastrálnom území E. F.).

Manéver vykonávaný obžalovaným v čase dopravnej nehody, spočívajúci v pokuse o zaparkovanie vozidla na ceste s obojsmernou premávkou, ato buď v protismere jazdy, alebo na cestnej (verejne prístupnej) zeleni, ktorého fyzickým následkom bola kolízia vozidiel, je totiž namieste považovať za porušenie pravidiel cestnej premávky.

Z citovanej časti odôvodnenia rozsudku však nie zrejmé, či súd túto okolnosť bral v rámci posudzovania zavinenia obžalovaného do úvahy, o to viac, keď v opise definície princípu, opomenul uviesť podstatnú náležitosť jeho aplikácie, a to, že je možná výlučne za predpokladu, že účastník dopravnej nehody, ktorého trestnoprávna zodpovednosť je podľa neho posudzovaná, sám pravidlá cestnej premávky neporušil.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mám za to, že princíp (inštitút) tzv. „obmedzenej dôvery“ aplikovať v predmetnej trestnej veci nemožno.

III. Čo sa týka písomného vyhotovenia rozsudku samotného, mám za to, z právnych úvah súdu obsiahnutých v odôvodnení rozsudku, týkajúcich sa skutočností, na podklade ktorých súd rozhodol o oslobodení obžalovaného spod obžaloby, v súhrne nevyplýva, či tomu tak bolo na základe skutočností dokazovaných preukázaných, alebo naopak, iba preto, že vykonaným dokazovaním nebola, s poukazom na zásadu „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obžalovaného“, vina obžalovaného vo forme nedbanlivostného zavinenia, z dôvodu zásadných a neodstrániteľných pochybností, bezpečne preukázaná.

Súd tak v časti odôvodnenia výslovne poukazuje na vykonaným dokazovaním preukázanú nevinu obžalovaného, citujem:

„...Podľa názoru súdu obžalovaný dal prednosť protiúdcim vozidlám a legitímne očakával, že v mieste, kde je maximálna povolená rýchlosť 50 km/h, stihne úkon odbočovania riadne a bezpečne...“

„...Záverom súd v súvislosti so skutkovým dejom po vyhodnotení všetkých do úvahy prichádzajúcich dostupných dôkazov konštatuje, že existencia priebehu skutkového deja tak, ako ho uviedol obžalovaný v zásadných okolnostiach korešpondoval so závermi znaleckého posudku znaleckého ústavu (variant B) a zároveň nebola nijakým z produkovaných dôkazov vyvrátená...“

„...Vyhodnotením jednotlivých produkovaných dôkazov na hlavnom pojednávaní mohol preto súd jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností ustáliť, že obžalovaný vykonal odbočovací manéver, pri ktorom zohľadnil aktuálnu dopravnú situáciu, ktorá mu nebránila v odbočení, obžalovaný pri svojom manévri (odbočenie vľavo) neporušil svoju povinnosť dať prednosť v jazde oproti idúcim vozidlám...“

„...Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že technickou príčinou dopravnej nehody nebola nesprávna technika jazdy obžalovaného, ale nesprávna technika jazdy vodiča motocykla, teda poškodeného...“

„...Z ustáleného priebehu skutku dospel súd k záveru, že obžalovaný, sledujúc celkovú situáciu v cestnej premávke v danom úseku v čase začatia vykonávania odbočenia smerom doľava, reagoval na aktuálnu situáciu na vozovke správne, pretože pred odbočením reagoval na ostatné motorové vozidlá...“

„...Súd mal za nepochybné, že obžalovaný sa ani z nedbanlivosti nepodieľal na vzniku nehody, ani na jej príčinách...“

Naproti tomu v iných častiach rovnakého odôvodnenia svoje rozhodnutie opiera o záver spočívajúci v tom, že vykonaným dokazovaním nebola vina obžalovaného bez zásadných a neodstrániteľných pochybností bezpečne preukázaná, v súvislosti s čím uvádza nasledovné, citujem: |

„...K variantu A priebehu dopravnej nehody súd opakuje, že súd musel obligatórne v zmysle zásady „in dubio pro reo“ vychádzať pri svojom rozhodnutí zo skutkových okolností pre obžalovaného najpriaznivejších...“

„...Súd uzatvoril, že obranu obžalovaného, ktorý spáchanie žalovaného skutku popieral, sa vykonanými dôkazmi nepodarilo vyvrátiť...“

„...Keďže zásada objektívnej pravdy vyžaduje, aby súd svoje rozhodnutie oprel o fakty, ktoré sú jednoznačné a nepochybné, a nie len v rovine pravdepodobnosti, hypotéz a špekulácií, súd musel obligatórne v zmysle zásady „in dubio pro reo“ vychádzať pri svojom rozhodnutí zo skutkových okolností pre obžalovaného najpriaznivejších...“

„...Súd pripomína, že jednou zo základných zásad nášho právneho poriadku je zásada „in dubio pro reo“ ktorá vychádza z princípu prezumpcie neviny. Z uvedeného vyplýva, že o skutkovom stave preukazujúcom vinu páchatela nesmú byť žiadne pochybnosti. Akýkoľvek vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nestačí na to, aby mohol tvoriť zákonný podklad pre odsudzujúci výrok súdu. Použitie tejto zásady prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie...“

„...Z pohľadu konajúceho súdu vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že obžalovaný naplnil znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h/ Trestného zákona a ani iného trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona a preto konajúci súd postupom podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku oslobodil obžalovaného spod obžaloby...“

Argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozsudku je preto nejasná a vo vzťahu k prijatému záveru vnútorne rozporná, čo ju robí nedostatočne presvedčivou, čím sa tak rozsudok samotný javí ako nepreskúmateľný, teda vyhotovený v rozpore s § 168 ods. 1 Tr. por.

Vzhľadom k uvedenému preto navrhujem, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.“

3. Poškodený D. podal odvolanie ktoré odôvodnil prostredníctvom splnomocneného zástupcu nasledovne (citácia):

„Napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa nesúhlasíme, nakoľko súd prvého stupňa napriek právnenému názoru odvolacieho súdu obžalovaného opätovne oslobodil spod obžaloby, pričom vykonané dôkazy jednoznačne potvrdzujú skutočnosť, že konaním obžalovaného bol spáchaný trestný čin a môjmu klientovi vznikla škoda v dôsledku protiprávneho konania obžalovaného. Prokurátor vo svojej záverečnej reči správne poukázal na všetky skutočnosti, ktoré preukazujú vinu obžalovaného, pričom prípadné spoluzavinenie poškodeného nemôže mať za následok nevinu obžalovaného, nehodovú situáciu vytvoril obžalovaný a to závažným porušením predpisov - otočením sa do protismeru a nedaním prednosti v jazde oproti idúcemu motocyklu. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujeme, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.“

4. Na týchto odvolacích dôvodoch zotrval prokurátor aj na verejnom zasadnutí, ktoré tunajší súd nariadil na rozhodnutie o jeho odvolaní. Obhajca obžalovaného navrhol odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku, poukázal na to, že sú tu objektívne skutočnosti – rozhladové pomery – ktoré ani neumožňovali iným spôsobom splniť povinnosť obžalovaného dať prednosť v jazde proti idúcemu vozidlu pri odbočovanom manévri, poukázal na skutočnú rýchlosť motocykla, ktorá značne prekračovala povolenú rýchlosť a na to, že obžalovaný ako vodič motorového vozidla neporušil žiadnu svoju povinnosť.

5. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im

predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

6. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd (ďalej aj len ako „krajský súd“) podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podali prokurátor a poškodený, ako oprávnené osoby, v zákonnej lehote a proti výroku o vine (oslobodení spod obžaloby), proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a tak zistil, že odvolania nie sú dôvodné.

7. V postupe okresného súdu neboli zistené chyby, ktoré by mohli spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku rozsudku. Okresný súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú, a po posúdení dospel k záveru, že prejednávaný skutok nie je trestným činom.

8. Tak ako zhrnul aj okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, na Okresný súd Dunajská Streda bola dňa 01.10.2018 doručená obžaloba na vtedy obvineného A. B. pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h/ Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Okresný súd Dunajská Streda rozsudkom sp. zn. 18T/91/2018 zo dňa 13.07.2022 oslobodil obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku, pretože skutok nie je trestným činom. Krajský súd v Trnave v odvolacom konaní uznesením sp. zn. 5To/15/2023 zo dňa 24.08.2023 rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku v celom rozsahu zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Dôvodom na takýto postup bolo to, že odôvodnenie okresného súdu bolo nepreskúmateľné a zmätočné, výrok napadnutého rozsudku nekorešpondoval s jeho odôvodnením, skutkové zistenia okresného súdu vzbudili pochybnosti a nebolo zrejmé, k akému záveru okresný súd nakoniec dospel. Uložil preto súdu prvého stupňa nanovo posúdiť dôkaznú situáciu; dôsledne sa riadiť zásadou požiadavky náležitého zistenia skutkového stavu veci tak, aby bez dôvodných pochybností bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť a tak aby skutkové zistenia súdu prvého stupňa nevzbudzovali pochybnosti o svojej správnosti; dôkazy náležite v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku jednotlivo aj vzájomne vyhodnotiť a dospieť k úplným a správnym skutkovým zisteniam a záverom, ktoré budú plne zodpovedať výsledkom vykonaného dokazovania a pritom sa vyvarovať chýb a nedostatkov, ktoré mu boli vytýkané; vysporiadať sa s okolnosťami, na ktoré prokurátor poukazuje vo svojom odvolaní.

9. Okresný súd vypočul obžalovaného, poškodeného, vypočul znalca doc. Ing. Pavla Kohúta, PhD., oboznámil znalecké posudky Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, znalca MUDr. Vargu a listinné dôkazy. Dospel k záveru, že prejednávaný skutok sa stal, ale nie je trestným činom, nakoľko sa nepodarilo bez rozumných pochybností preukázať nedbanlivostné zavinenie obžalovaného. Okresný súd na základe úvah premietnutých do odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel k záveru, že v skutku obžalovaného absentuje protiprávnosť jeho konania, pretože za zistených okolností neporušil žiadne ustanovenie zákona o cestnej premávke. Konanie obžalovaného neobsahuje prvok zavinenia a to ani vo forme nevedomej nedbanlivosti, nakoľko obžalovaný nevedel a vzhľadom na okolnosti, ktoré nehode predchádzali a ktoré vyhodnotil a svoje osobné pomery, ani vedieť nemal a nemohol, že za daných okolností odbočením vľavo môže dôjsť ku kolízii s následkom zranenia poškodeného. Súd uzatvára, že z vykonaných dôkazov vyplýva, že obžalovaný na danom mieste a za daných okolností nemohol a nebol ani povinný počítať s potenciálne závažným porušením pravidiel cestnej premávky

poškodeným, ktorým tento vytvoril primárne nebezpečnú situáciu pre seba ako aj nebezpečenstvo pre iných účastníkov cestnej premávky.

10. Nepochybne zistenými (a ani nenamietanými) skutočnosťami sú tie, ktoré sa týkajú priebehu skutku, teda že obžalovaný viedol motorové vozidlo v obci E. F. po ceste III. triedy č. 1432 v smere z Dunajskej Stredy a v opačnom jazdnom pruhu sa pohyboval poškodený na motocykli. Obžalovaný sa chystal odbočiť vľavo mimo cestu a počas odbočovania obžalovaného došlo k stretu motorového vozidla obžalovaného s motocyklom poškodeného, pričom pri tejto dopravnej nehode poškodený utrpel viaceré zranenia tak, ako boli špecifikované v znaleckom posudku z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a traumatológia. Konajúci súd v danej veci nemal pochybnosti o tom, že zranenia, ktoré poškodený pri dopravnej nehode utrpel, mali povahu ťažkej ujmy na zdraví v zmysle § 123 ods. 3 Trestného zákona, nakoľko ako to vyplynulo z vykonaných dôkazov, u poškodeného došlo o.i. k poškodeniu dôležitého orgánu a k poruche zdravia trvajúcej od 14.05.2015 do 03.11.2015, počas ktorej doby spôsobené zranenia závažne ovplyvňovali obvyklý spôsob života poškodeného.

11. Sporným zostalo, či obžalovaný ako vodič motorového vozidla dal pri odbočovaní vľavo prednosť v jazde protiúdcemu motocyklu.

12. K priebehu nehodového deja sa obžalovaný a poškodený vyjadrili rozdielne, a to vo vzťahu k rýchlosti, akou sa mali pred nehodou pohybovať, aj k tomu, akým spôsobom mal obžalovaný ako vodič motorového vozidla odbočovať smerom doľava k domu na protifahej strane cesty. V trestnom konaní boli vyhotovené tri znalecké posudky a to k priestorovým a časovým okolnostiam dopravnej nehody, ako aj k spôsobu jazdy oboch vodičov. Okresný súd vychádzal zo záverov znaleckého skúmania znaleckým ústavom, pričom svoj postup zrozumiteľne a v dostatočnom rozsahu odôvodnil v napadnutom rozsudku.

13. Prokurátor v podanom odvolaní namietal neúplnosť znaleckého posudku a to z dôvodu, že pri variante A priebeh dopravnej nehody nebol vypracovaný aj vo vzťahu k hornej hranici rýchlosti motocykla vedeného poškodeným, a ani jeden z variantov nebol vypracovaný vo forme dvoch podvariantov berúcich do úvahy prítomnosť osobného motorového vozidla, ktoré podľa výpovede obžalovaného malo v čase krátko pred dopravnou nehodou jazdiť v protismere pred motocyklom, resp. v prípade druhého podvariantu jeho neprítomnosť. Znalec sa podľa prokurátora nezaoberal tým, či obžalovaný mal možnosť spozorovať poškodeného vedúceho motocykel v čase krátko pred začiatkom výkonu odbočovacieho manévru, kedy mohol s vozidlom zastaviť tak aby nedošlo k stretu vozidiel. Vyčítal tiež nevykonanie vyšetrovacieho pokusu pre zistenie výhľadových podmienok. Upozornil, že pri každom z variantov vypracovaných znaleckým ústavom bola technickou príčinou dopravnej nehody nesprávna technika jazdy vodiča vozidla Škoda (teda obžalovaného), z toho pri variantoch B a C v prípade, že obžalovaný mal povinnosť predpokladať, že oproti sa môže pohybovať iný účastník premávky s nesprávnou technikou jazdy. Podľa prokurátora vzhľadom na rozhodovaciu činnosť súdov, keďže ide o otázku právnu, obžalovaný mal povinnosť predpokladať nesprávnu techniku jazdy iného účastníka premávky. K princípu obmedzenej dôvery prokurátor zdôraznil, že sa vyžaduje, aby aj vodič rešpektujúci dopravné predpisy adekvátne reagoval na porušenia pravidiel cestnej premávky zo strany iného účastníka cestnej premávky, ktoré vníma. A to tak, aby minimalizoval, prípadne sa úplne vyhol kolíznej situácii. Kolíznej situácii sa môže vyhnúť tak, že spomalí, zastaví vozidlo, či inak reaguje na porušenie pravidiel cestnej premávky zo strany iných účastníkov. Podľa prokurátora konanie poškodeného, ktoré je zjavne v rozpore s pravidlami cestnej premávky, automaticky nevyučuje trestnoprávnu zodpovednosť vodiča, ktorý sám porušuje pravidlá cestnej premávky. Podľa prokurátora obžalovaný manévrom vykonávaným v čase dopravnej nehody porušoval ustanovenia zákona o cestnej premávky, keďže mienil s vozidlom zastaviť, či stáť buď v protismernom jazdnom pruhu, alebo na verejne prístupnej (cestnej) zeleni. Prokurátor upozornil, že okresný súd opomenul, že princíp obmedzenej dôvery je možné uplatniť len ak účastník dopravnej nehody, podľa ktorého je posudzovaná, sám pravidlá cestnej premávky neporuší. Ostatne prokurátor namietal, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, či oslobodil obžalovaného na základe skutočností dokazovaných preukázaných, alebo preto, jeho vina nebola bezpečne, z dôvodu zásadných a neostrániteľných pochybností preukázaná.

14. K námietke neúplnosti znaleckého posudku krajský súd upozorňuje, že v konaní pred súdom vypočutý znalec, oprávnený vyjadrovať sa k znaleckému posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žilne, zodpovedal aj otázky, ktorých nezodpovedanie prokurátor namietal. Prokurátor nedôvodne namietal, že okresný súd mal po predchádzajúcom zrušení v poradí prvého rozsudku povinnosť doplniť dokazovanie, čo vyvodzuje z formulácie v predchádzajúcom rozhodnutí krajského súdu, kde bolo uvedené, že ten „v celom rozsahu akceptuje odvolanie prokurátora“. Uvedené naviazal prokurátor na obsah svojho predchádzajúceho odvolania, kde namietal neúplnosť znaleckého posudku. Okresný súd sa však v napadnutom rozsudku správne vysporiadal s touto argumentáciou prokurátora, keďže bola prednesená už v konaní predchádzajúcom vydaniu napadnutého rozsudku. Okresný súd

upozornil, že prokurátor, či iná strana v konaní, mali možnosť navrhnúť doplnenie dokazovania. Keďže tak neurobili, okresný súd vychádzal pri svojom rozhodnutí z vykonaného dokazovania. Okresný súd vyložil, prečo má za to, že je potrebné vychádzať pri vyhodnotení príčin dopravnej nehody zo znaleckého posudku poskytnutého znaleckým ústavom. Ak okresný súd zrozumiteľne a logicky ozrejmi, že nemá pochybnosti o správnosti znaleckého posudku, nemožno súdu vyčítať, že mal dopĺňať ex offo dokazovanie či už žiadosťou o doplnenie znaleckého dokazovania, či pribráním iného znalca. Pokiaľ po zrušení predchádzajúceho rozhodnutia v merite veci prvostupňový súd po zhodnotení doteraz vykonaného dokazovania, a pri rešpektovaní vysloveného názoru odvolacieho súdu, teda zohľadnení a napravení predchádzajúcich pochybení, dospeje k záveru, že vykonané dokazovanie je dostatočným podkladom pre zákonné rozhodnutie a svoje rozhodnutie (teda vrátane úvah, ktoré ho viedli jednak pri rozhodovaní o rozsahu dokazovania, jednak úvah ktorými vykonané dokazovanie vyhodnotil a vyvodil z neho aj právne závery) riadne odôvodní, nemožno mu vytknúť žiadnu chybu.

15. Prokurátor namietol, že znalecký ústav nevypracoval variant A aj vo vzťahu k hornej hranici rýchlosti motocykla. Na tomto mieste treba upozorniť, že už v úvode tohto odôvodnenia bolo konštatované, že spornou zostáva otázka priebehu nehodového deja vo vzťahu ku skutočnej rýchlosti motocykla a k presnému pohybu motorového vozidla pred začatím odbočovacieho manévru. Keďže možno vychádzať okrem technicky a znalecky nespochybniteľne zistených skutočností len z (nesúladných) výpovedí obžalovaného a poškodeného (v tomto smere rozsah vykonaného dokazovania nenapáda ani prokurátor), znalecký ústav vychádzal zo zistenej skutočnosti rýchlosti motocykla v určitom rozpätí a preto znalecký ústav pracoval s variantou dolnej aj hornej hranice tohto rozpätia. A najmä vypracoval varianty aj pre mierne odlišný pohyb motorového vozidla pred odbočovacím manévrom, čo vyplynulo z dvoch možných vysvetlení toho, ako obžalovaný (vodič motorového vozidla) popísal svoje konanie, teda svoj spôsob jazdy. Námietka prokurátora, že variant A priebehu dopravnej nehody nebol vypracovaný aj vo vzťahu k hornej hranici rýchlosti motocykla, je nedôvodná. Variant A bol znaleckým ústavom vypracovaný pri zohľadnení spodnej, technicky prijateľnej rýchlosti motocykla a varianty B a C pre rýchlosť motocykla v hornej technicky prijateľnej hranici rýchlosti. Varianty B a C sa líšia len v zohľadnení iného pohybu motorového vozidla pred odbočením, a to buď s variantou že vodič motorového vozidla pred odbočením zastavil a následne vykonal rozjazd, alebo s variantou, že vodič motorového vozidla pred odbočovaním nezastavil. Pre variant A, teda pri zohľadnení spodnej technicky prijateľnej rýchlosti motocykla, už neboli vypracovávané rôzne varianty pohybu motorového vozidla pred odbočovaním, nakoľko v tejto variante je konštatovaná nesprávna technika jazdy vodiča motorového vozidla ako prvok nehodového deja v dôsledku ktorého došlo k vzniku kolíznej situácie, a to bez ohľadu na to, akým spôsobom sa motorové vozidlo pohybovalo tesne pred odbočovaním.

16. V znaleckom posudku znalecký ústav objasnil, že vzhľadom k vykonanému dokazovaniu okrem technicky zistených objektívnych skutočností (zaistených stôp, napr. brzdnych) vychádzal (mohol vychádzať) len z výpovedí obžalovaného a poškodeného, ktoré sa však líšili, a preto vypracoval rôzne varianty priebehu nehodového deja. Pri jednej variante vychádzal z výpovede poškodeného o tom, že motorové vozidlo pred ním v protismere plynule odbočovalo, že on šiel normálne 50 km/h, resp. nevidel vozidlo oproti, zbadal ho až ako začalo odbáčať, neskôr uviedol že vozidlo zbadal skôr ako začalo odbočovací manéver. Znalecký ústav však nemohol zohľadniť vo vzťahu k rýchlosti motocykla len výpoveď poškodeného o tom, že šiel 50 km/h rýchlosťou, pretože po dopravnej nehode zostala ručička tachometra „zaseknutá“ na ukazovateli 65 km/h. Znalecký ústav potom dospel, aj vzhľadom na brzdne stopy motocykla, k záveru ohľadom rozpätia rýchlosti motocykla na začiatku nehodového deja, tak ako je už vyššie uvedené (74 až 83 km/h). Pre prvý variant (A) nehodového deja tak mohol znalecký ústav zohľadniť výpoveď poškodeného ohľadom jeho rýchlosti len vo vzťahu k technicky prijateľnej dolnej hranici rýchlosti, teda 74 km/h, zohľadnil však (variant A) výpoveď poškodeného o tom, že motorové vozidlo bez zastavenia plynule odbočovalo. Pri druhých dvoch (B a C) variantoch zohľadnil výpoveď vodiča motorového vozidla a pracoval pri oboch variantoch (B a C) s hornou hranicou technicky prijateľnej rýchlosti motocykla, teda 83 km/h. Vo vzťahu k pohybu motorového vozidla pred začatím odbočovacieho manévru absentovali stopy umožňujúce stanoviť presný pohyb v dlhšom časovom úseku pred zrážkou. K ďalšej námietke prokurátora, že znalecký posudok nebol vypracovaný pre podvarianty vo vzťahu k (ne)existencii ďalšieho motorového vozidla jazdiaceho v protismere (vo vzťahu k obžalovanému) pred motocyklom, krajský súd uvádza, že okolnosť míňania sa motorového vozidla s iným oproti idúcim vozidlom bola v znaleckom dokazovaní zohľadnená, pričom znalecký ústav mohol v tejto súvislosti vychádzať len z výpovede obžalovaného, pretože poškodený sa vyjadril, že si nepamätá, či jazdilo pred ním nejaké vozidlo.

17. K námietke, že pri všetkých variantoch priebehu nehodového deja je podľa záverov posudku technickou príčinou dopravnej nehody nesprávna technika jazdy obžalovaného, krajský súd uvádza, že

pri variantoch B a C nehodového deja je touto príčinou len ak obžalovaný mal povinnosť predpokladať, že sa oproti nemu môže pohybovať iný účastník premávky s nesprávnou technikou jazdy. Záver prokurátora, že obžalovaný bez ďalšieho mal povinnosť predpokladať, že oproti sa môže pohybovať iný účastník premávky s nesprávnou technikou jazdy, nie je správny. Na tomto mieste ešte treba upozorniť, že prokurátor tiež namietal, že princíp obmedzenej dôvery možno aplikovať len ak sám neporušuje pravidlá cestnej premávky, a poukazoval, že u obžalovaného nemôže byť uplatnený. Krajský súd sa s názorom prokurátora nestotožňuje, pretože je len domnienkou prokurátora, že obvinený buď mienil s vozidlom zastaviť či stáť v protismernom pruhu alebo na verejne prístupnej zeleni. Zo znaleckého posudku žiaden takýto záver nevyplýva, odbočenie vľavo nebolo v danom úseku zakázané, pričom je len hypotézou, či obžalovaný mienil zastať na okraji cesty, cestnej zeleni, v smere jazdy či v protismere, alebo vo dvore rodinného domu. Nespochybné je, že vykonával odbočovací manéver, vo vzťahu k jeho dovtedajšiemu smeru jazdy odbočoval vľavo.

18. K námietke prokurátora teda, že obžalovaný bez ďalšieho mal povinnosť predpokladať, že oproti sa môže pohybovať iný účastník premávky s nesprávnou technikou jazdy, je potrebné zdôrazniť to čo sám prokurátor premietol v odôvodnení podaného odvolania, a to že princíp obmedzenej dôvery určuje, aby vodič adekvátne reagoval na porušenia pravidiel cestnej premávky zo strany iného účastníka cestnej premávky, ktoré vníma, tak, aby minimalizoval prípadne sa úplne vyhol kolíznej situácii. Práve skutočnosť, či obžalovaný videl a najmä mohol a mal vidieť oproti idúceho motocyklistu, a ak áno, v akej vzdialenosti, je rozhodná pre vyhodnotenie uplatnenia princípu obmedzenej dôvery v prejednávanej príhode. Teda ako a či jeden účastník cestnej premávky vnímal, resp. mohol vnímať iného účastníka cestnej premávky. Aj podľa názoru krajského súdu účastník cestnej premávky je povinný adekvátne reagovať na prípadné porušenia pravidiel cestnej premávky zo strany iného účastníka, ale iba ak ich vníma, resp. môže vnímať.

19. V prípade varianty nehodového deja B bolo znalecky zistené, že vo vzťahu k maximálne dovolenej rýchlosti motocykla (50 km/h) dal obžalovaný ako vodič motorového vozidla prednosť vodičovi motocykla, nakoľko vodič motocykla nebol vo vzťahu k správnej technike jazdy (50km/h) nútený náhle meniť rýchlosť jazdy. Vo vzťahu ku skutočnej rýchlosti jazdy motocykla (83 km/h pre tento variant) nedal z technického hľadiska obžalovaný prednosť poškodenému, avšak v prípade tohto variantu bolo zistené, že vodič motorového vozidla pred vykonávaním odbočovacieho manévru (kedy mal a mohol vyhodnocovať situáciu v cestnej premávke pred sebou), nemohol motocykel poškodeného vidieť, pretože sa tento nachádzal v oblasti zakrytého výhľadu vodiča motorového vozidla (obžalovaného), ktorý tvoril stĺp verejného osvetlenia. Konkrétne bol tento záver vyjadrený v znaleckom posudku tak, že „je z technického hľadiska prijateľné, že v okamihu, keď sa vozidlo ŠKODA miňalo s oproti jazdiacim vozidlom, mohol vodič vyhodnocovať situáciu v cestnej premávke pred sebou, a to práve v okamihu, keď sa motocykel Honda nachádzal v oblasti zakrytého výhľadu, ktorý tvoril stĺp verejného osvetlenia (jedná sa o okamih 1s pred začiatkom rozjazdu vozidla)“. Obdobný záver platí aj pre variant nehodového deja C, keďže aj pre tento bolo znalecky zistené, že vo vzťahu k maximálne dovolenej rýchlosti motocykla (50 km/h) dal obžalovaný ako vodič motorového vozidla prednosť vodičovi motocykla, pretože pri správnej technike jazdy (50km/h) nebol vodič motocykla nútený náhle meniť rýchlosť jazdy, ale zastavil by s polovičnou hodnotou brzdenia približne 19 m pred miestom zrážky. Vo vzťahu ku skutočnej rýchlosti jazdy motocykla (83 km/h aj pre tento variant) uviedol aj vypočutý znalec, že v čase, kedy vodič mohol vyhodnocovať situáciu pred odbočovaním, sa motocyklista mohol nachádzať v oblasti zakrytého výhľadu za dvojitém stĺpom verejného osvetlenia.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené, vzhľadom na vykonané dokazovanie sa krajský súd stotožnil so závermi okresného súdu, že za situácie, kedy prichádzajú z technického hľadiska do úvahy tri rôzne varianty priebehu nehodového deja, nemožno bez dôvodných pochybností vyvodiť záver o zavinení obžalovaného vo forme porušenia dôležitej povinnosti dať prednosť v jazde oprotiidúcemu vozidlu pri odbočovaní vľavo. Ani po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní nebola jednoznačne ustálená jediná verzia predmetnej dopravnej nehody, a teda jednoznačne preukázaná vina obžalovaného.

21. Keďže krajský súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, odvolanie prokurátora v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol. Čo sa týka odvolania poškodeného D., ten môže podať odvolanie pre nesprávnosť výroku o náhrade škody. Okresný súd však postupoval správne, keď podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku odkázal poškodených s nárokom na náhradu škody na civilný proces, nakoľko bol povinný tak urobiť z dôvodu predchádzajúceho výroku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby. Z tohto dôvodu vyhodnotil krajský súd odvolanie poškodeného ako nedôvodné.

22. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.